Christus Rex

INSTAURARE OMNIA IN CHRISTO

OPERACIJA PREŽIVLJAVANJE

XXX. OBLJETNICA BISKUPSKIH REĐENJA

TRAVANJ/SVIBANJ/LIPANJ 2018. BR. XVI

FRATERNITAS SACERDOTALIS SANCTI PII X AUSTRIJSKI DISTRIKT • AD MMXVIII

RASPORED SV. MISA

KAPELA SV. JOSIPA

Jurja Denzlera 37 – 10000 Zagreb

17. 6.	**IV. nedjelja nakon Duhova**	**10 h**
19. 6. (ut.)	**sv. Julijana, dj.**	**18 h**
21. 6. (čet.)	**sv. Alojzije Gonzaga, isp.**	**18 h**
24. 6. (ned.)	**Rođenje sv. Ivana Krstitelja**	**18 h**
1. 7. (ned.)	**Predragocjena Krv Kristova**	**18 h**

KAPELA SV. JERONIMA

Zrinsko-frankopanska 58 – 21000 Split

15. 6. (pet.)	**Svagdan**	**18 h**
16. 6.	**Subotnja služba BDM**	**18 h**
17. 6.	**IV. nedjelja nakon Duhova**	**18 h**
18. 6. (pon.)	**sv. Efrem Sirski, đ.**	**7 h**
22. 6. (pet.)	**sv. Paulin, b. i isp.**	**18 h**
23. 6. (sub.)	**Bdijenje uoči blagdana sv. Ivana Krst.**	**18 h**
24. 6. (ned.)	**Rođenje sv. Ivana Krstitelja**	**9 h**
28. 6. (čet.)	**Bdijenje uoči blagdana app. Petra i Pavla**	**18 h**
29. 6. (pet.)	**sv. Petar i Pavao, app.**	**18 h**
30. 6. (sub.)	**Spomendan sv. Pavla, ap.**	**18 h**
1. 7. (ned.)	**Predragocjena Krv Kristova**	**18 h**
2. 7. (pon.)	**Pohod BDM**	**18 h**
8. 7.	**VII. nedjelja nakon Duhova**	**18 h**

Rijeka (Hrvatska čitaonica Trsat, Šetalište Joakima Rakovca 33):

22. lipnja (petak, sv. Paulin, b. i isp.) u **18 h**

Predgovor

Dragi prijatelji i dobročinitelji!

30. lipnja 1988. posvetio je nadbiskup Lefebvre za svoje Svećeničko bratstvo sv. Pija X. (FSSPX) četiri pomoćna biskupa. Taj sudbonosni pothvat označio je kao „operacija preživljavanje“ Tradicije [1] koja se od 1965., od kraja Drugoga vatikanskoga sabora, „neizbježno i strahovito progoni“ [2]. Ali Tradicija čini životni temelj Katoličke Crkve! Bez nje Crkva ne može preživjeti niti ispuniti svoje poslanje – tada bi ona bila prepuštena postupku samouništenja. I upravo je ta „elementarna nepogoda“ za Crkvu nastupila, kao što je to kardinal Ratzinger morao bolno priznati [3].

Je li pritom taj povijesni Nadbiskupov čin bio prikladno i djelotvorno sredstvo za tako hitnu obnovu Crkve ili pak je možda vodio prema tragičnome raskolu, kako se često tvrdi? Vremenski razmak od tri desetljeća nedvojbeno olakšava pažljivome promatraču – bio to povjesničar, teolog ili laik – objektivni odgovor na to sporno pitanje.

Poticaji za biskupska posvećenja

Već nekoliko godina nakon utemeljenja Svećeničkoga bratstva spomenuli su renomirani crkveni ljudi mons. Lefebvreu pitanje budućih biskupskih posvećenja. 1974. napomenuo mu je visoko uvaženi dominikanac p. Calmel da će jednom doći vrijeme kada će usred sve većega propadanja Crkve, a posebno svećenstva, postati neizbježno posvetiti biskupe da bi se osigurala formacija i ređenje pravih katoličkih svećenika. 1981. počeo se sam o tome javno očitovati. Konačno je u ljeto 1987. molio papu Ivana Pavla II. za dopuštenje za biskupska posvećenja te je iznio svoje motive koje je jasno sažeo u svome pismu

upućenome papi 20. svibnja 1988.[4]. Ponajprije je on uputio na to da su i konzervativni biskupi koji teže restauraciji prisiljeni usklađivati se i sklapati kompromise s prevladavajućim strujanjem modernizma. On nastavlja:

Njihove će bogoslovije biti prožete ovim modernim duhom, premda će se oni držati određene stege i veće pobožnosti i teško će pridonijeti istinskoj obnovi Crkve.

Ovu obnovu mogu ostvariti samo biskupi koji imaju slobodu ponovno oživjeti kršćansku vjeru i njezine kreposti sredstvima koja je naš Gospodin povjerio svojoj Crkvi za posvećenje svećenika i vjernika.

„Samo jedno okružje posve oslobođeno od modernih zabluda i modernih običaja može omogućiti ovu obnovu. Ovo su okružje vizitirali kardinal Gagnon i mons. Perl. To je okružje koje su stvorile duboko kršćanske obitelji s mnogobrojnom djecom i iz kojega dolaze brojna i izvrsna zvanja. Razvoj ovoga, po Vašoj odluci, Sveti Oče, obnovljenoga i ohrabrenoga okruženja opet će izgraditi biskupije po našim vezama s biskupima i klerom. Određeni će nam biskupi povjeriti formaciju svojih svećeničkih kandidata, a Crkva će tako, s milošću Božjom, opet doživjeti novu mladost i pretvoriti pogansko društvo u kršćansko.“

Nadbiskup nije nikada ni najmanje pomišljao da se odijeli od Katoličke Crkve i da osnuje usporednu Crkvu. Sasvim suprotno:

„Ako si mogu dopustiti iznijeti ova promišljanja Vašoj procjeni, to se događa zbog najdublje želje da Vam pomognemo riješiti teške probleme koje se trudite riješiti na Vašim apostolskim putovanjima.“

U konačnici mons. Lefebvre nije naišao nažalost na nikakvo razumijevanje. Očita vatikanska taktika zavlačenja dala mu je razumjeti da mu se uskraćuju biskupi za koje je molio. Odluka da primijeni svoju biskupsku vlast za dobro cijele Crkve nije mu lako pala. On ju je donio tek nakon godina molitve, promatranja i brižnoga promišljanja.

Dopuštenost biskupskih posvećenja 1988.?

Prema važećemu crkvenome poretku nije dopušteno nijednome biskupu posvetiti (nove) biskupe bez papinskoga naloga. No postoji i pravo stanja nužde. U vremenima teške nužde može biti dopušteno ili čak naloženo poduzeti čine koji su u normalnim vremenima zabranjeni jer to u određenoj situaciji zahtijeva opće dobro. Pri požaru će primjerice vozila hitne pomoći prema potrebi kršiti prometne propise da bi pravovremeno mogli doći u pomoć i nitko ih zbog toga neće pozivati na kaznenu odgovornost. Na takvo teško stanje nužde pozivao se nadbiskup Lefebvre. Cijeli niz uglednih crkvenih pravnika dao mu je za pravo [5]. Oni su osporavali raskolničku narav posvećenja i držali izrečeno izopćenje nevaljanim. I u kasnijim godinama je vatikanska strana potvrdila da je Svećeničko bratstvo „katoličko“, da se nalazi „unutar granica Katoličke Crkve“, da se pohađanjem njegovih Misa može „ispuniti nedjeljna obveza“, itd.

„Svako dobro stablo donosi dobre plodove, a loše stablo loše“

Sam naš Gospodin postavio je to pravilo da bi se razlikovalo prave proroke od lažnih, dobre čine od loših. *„Po njihovim plodovima ćete ih prepoznati.“* Zasigurno je smisleno 30 godina nakon 1988. primijeniti taj kriterij na protekli razvoj crkvenih zbivanja.

a) Dobri plodovi

Prije 30 godina označavalo se biskupska posvećenja kao „samoubojstvo FSSPX-a“, da će pretežito veći dio vjernika okrenuti leđa Nadbiskupu, da će se FSSPX izobličiti u malu sektu. Što se u stvarnosti dogodilo? Samo mali broj svećenika i bogoslova napustio je FSSPX te mu je veći dio vjernika ostao vjeran.

Unatoč upornim i stalnim progonima Tradicije bilježio je nakon

toga FSSPX po cijelome svijetu, u više od 70 zemalja, stalni porast, posebno u SAD-u gdje se u posljednjih deset godina broj naših vjernika udvostručio te su posvuda izgrađene i grade se nove crkve. Kod „tradicionalista“ mogu se svugdje susresti obraćenja, raste primanje sakramenata i misionarska revnost: novi priorati, kuće za duhovne vježbe, škole i sveučilišne ustanove su svjedoci neprekinute životne snage Tradicije.

Još izraženiji je razvoj duhovnih zvanja i s tim povezani broj Bogu posvećenih članova (svećenika, braće, sestara) koji je u međuvremenu porastao na 1260 [6], pored tisuća članova Trećega reda. Time se FSSPX svrstava u najbrže rastuće crkvene zajednice u proteklih 30 godina [7]. Kada mladi čovjek samoga sebe i cijeli svoj život posveti u službu Bogu i Crkvi, onda to može biti samo pomoću životnog puhanja duha Božjega. Zato se oduvijek cvjetanje zvanja promatralo kao naročiti znak Božjega blagoslova i plodnosti Crkve. Uz to FSSPX usko surađuje s više od 30 prijateljskih redovničkih zajednica koje doživljavaju sličan porast.

b) Loši plodovi – propadanje

Nedavno je izašla zapažena knjiga s naslovom „Kako je naš svijet prestao biti kršćanskim – anatomija propasti“ [8]. Njegov autor, Guillaume Cuchet, profesor povijesti na Sveučilištu Paris-Est Créteil, dokumentira u njoj zapanjujuće propadanje Crkve u Francuskoj. Sredinom šezdesetih godina kršteno je bilo 94% Francuza, a 25% katolika išlo je svake nedjelje na Misu. Danas prakticira još samo 1,8% (!), a kršteno je samo 30% djece katoličkih roditelja. Od 1965. po prvi puta u povijesti mladi naraštaj ne prima više blagodati katoličkoga nasljeđa. U drugim zemljama podaci su jedva malo bolji: u Beču prakticira svoju vjeru još 3% katolika, a isto tako i u većim dijelovima Europe [9]. Redovnički život odumire, vjera u božanske istine očigledno isparuje. „Po plodovima ćete ih prepoznati“ – trijezan pogled povjesničara vodi do jednoznačne prosudbe.

„**Eksperiment Tradicije“**

Nadbiskup je neprestano molio vatikanske instance: „Dajte nam barem slobodu da učinimo

eksperiment Tradicije“. Kada već nisu prepoznali uzroke strašne krize, trebale bi im barem činjenice otvoriti oči. Dvijetisućljetna Tradicija poznavala je neprestano jednu uistinu božansku dinamiku i plodnost, pa zar bi to danas trebalo biti drukčije? „Operacija preživljavanje“ nadbiskupa Lefebvrea od prije 30 godina pokazala se kao junački čin vjere koji nije bio uvjetovan političkom računicom, nego jedino pogledom na Božju volju i ljubavlju prema Crkvi. „Nastavljamo s Božjom milošću davati dokaz da je ta Tradicija jedini izvor posvećenja i spasenja duša te jedina mogućnost da Crkva ponovno procvjeta.“ [10]

Presveto Srce Isusovo, smiluj se svome kršćanstvu!

Sa svećeničkim blagoslovom,

p. Stefan Frey, poglavar Distrikta

1 O pojmu Tradicije vidi u izvrsnoj knjizi Roberta de Matteija „Verteidigung der Tradition“.
2 Priopćenje za tisak od 19. 06. 1988., u: „Damit die Kirche fortbestehe - Erzbischof Lefebvre, der Verteidiger des Glaubens, der Kirche und des Papsttums“, Stuttgart 1992., Sarto-Verlag, str. 726.
3 „Zur Lage des Glaubens“, str. 27sl. u talijanskom izvorniku od 1985.
4 „Damit die Kirche fortbestehe”, str. 719sl.
5 Potkrjepljenja i citati za daljnja izlaganja nalaze se u knjižici „Die Priesterbruderschaft St. Pius X. – Ein Werk der Kirche“, Sarto-Verlag. Vidi također: Rudolf Kaschewsky, Zur Frage der Bischofsweihen ohne päpstlichen Auftrag (u: Damit die Kirche fortbestehe, str. 709-713).
6 Od toga oko 660 svećenika, stanje od lipnja 2018. nakon svećeničkih ređenja.
7 Franjevce Bezgrješne označivalo se prije njihova uništenja kao najbrže rastuću redovničku zajednicu, no njihov je porast bio ipak nešto manji nego kod FSSPX-a.
8 “Comment notre monde a cessé d’ętre chrétien – anatomie d’un effondrement” (Seuil, 2018.).
9 Miteinander, Canisiuswerk, 9-10/2017, str. 3; Die Glocke online, „Als seien wir noch eine Volkskirche“, 20. 04. 2018.
10 Priopćenje za tisak od 19. 06. 1988.

Kako je došlo do biskupskih posvećenja

p. Franz Schmidberger

Draga braćo!

Želio bih vam malo pobliže pojasniti koji su povijesni razlozi doveli do biskupskih ređenja 1988. godine.

Nadbiskup je Lefebvre o ovom problemu prvi put sa mnom otvoreno razgovarao u kolovozu 1983. godine kada zdravstveno nije baš bio najbolje. Tada je spomenuo mogućnost biskupskih posvećenja. Onda se opet bolje osjećao, pa ta tema nije više bila predmetom razgovora.

Sljedeća je etapa bila 1985. godine, oko 30. studenog / 1.prosinca 1985. godine. Te je godine nadbiskup Lefebvre zaredio svećenike u La Reji (Argentina). Tada je zaređeno osam svećenika. Mons. de Castro Mayer prvi je put sudjelovao na takvom svečanom obredu.

Potom su se njih dvojica susrela i razgovarala. Naravno, dotakli su se i pitanja treba li zarediti biskupe.

Biskup de Castro Mayer rekao je - ja sam inače sudjelovao u ovom

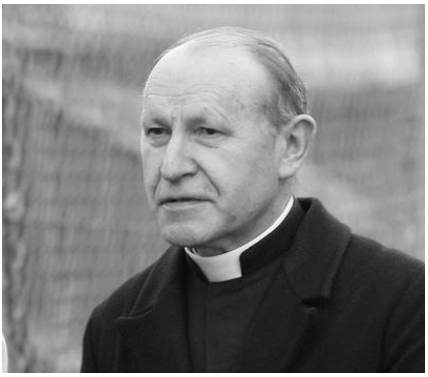

razgovoru - da bi trebalo još malo pričekati. Ono što je bilo zanimljivo: tu je bio još jedan klerik iz Francuske koji nije pripadao Bratstvu. On se sam držao kandidatom. Vrativši se u Francusku, rekao je svojim vjernicima: „Dva su se biskupa susrela u La Reji, odlučili su zarediti biskupe i ja sam spreman“. Upravo je tako rekao s propovjedaonice. Inače, u međuvremenu je preminuo.

Sljedeći je događaj s tim u vezi bio 1986. godine prigodom duhovnih vježbi za svećenike u Ecôneu koje sam ja vodio, a nadbiskup Lefebvre je ovim svećenicima održao predavanje o problemu zaređenja jednog ili više biskupa i pokušao je to teološki opravdati. Tada je ustao pater Baumann i otvoreno se sup-

rotstavio Nadbiskupu. Njega je pater Bisig potaknuo da se otvoreno suprotstavi. To jednostavno nije bila inicijativa patera Baumanna. Pater Baumann je bio vicerektor u Zaitzkofenu. To je bila poprilično neugodna situacija. Vidjelo se da iz Zaitzkofena dolazi protivan vjetar. To je bilo prije svega otvorena uvreda Nadbiskupu.

Nakon toga sam otputovao u Zaitzkofen i rekao pateru Bisigu i pateru Baumannu da tu ne mogu više ostati. Pater Baumann je premješten u Diestedde, a peter Bisig je postao priorom u Überlingenu. Pater Schulz i još jedan pater su preselili u Zaitzkofen.

U ovo je vrijeme Nadbiskup pokušao nekako ohrabriti biskupa de Castro Mayera da zaredi jednoga biskupa. Rekao je da je to dosta daleko od Rima, on je u Brazilu. To će ostati prilično neopaženo. On treba ići naprijed. Ali biskup de Castro Mayer to nije htio učiniti.

Onda su došla svećenička ređenja 1987. u Ecôneu kada je Nadbiskup najavio da ozbiljno o tome razmišlja da zaredi nasljednika, biskupa. Rim je to odmah čuo, odmah razumio i Nadbiskup je odmah pozvan na razgovor u Rim s kardinalom Ratzingerom. Razgovor je održan 14. srpnja 1987. Kardinal mu je tada rekao: „Kod Vas bi se mogla obaviti vizitacija“. Oni su na sve moguće načine pokušali spriječiti biskupsko ređenje, dakako.

Nadbiskup je rekao. „I… što ćemo sada učiniti?“ Napisao je 28./29. kolovoza pismo budućim biskupima. Zašto 28./29. kolovoza? Nadnevak nije posve jasan. Napisao je „29. kolovoza, na blagdan sv. Augustina“. Blagdan svetog Augustina je 28. kolovoza. Nadbiskup je zacijelo počeo pisati pismo 28. kolovoza, dovršio ga 29. kolovoza, a na pameti mu je bio blagdan sv. Augustina. To se tako može objasniti.

Naravno, onda se postavilo pitanje izbora kandidata. O tome, dakako, neću ništa reći. Tu nema ništa što bi se trebalo objaviti.

Onda smo imali susret s Nadbiskupom 30. rujna 1987. u Rickenbachu. Bile su to tri osobe iz generalne uprave: generalni poglavar, generalni tajnik i generalni

ekonom: ja, današnji biskup Tissier de Mallerais i današnji biskup Fellay. Pitali smo se u tom času što učiniti. Hoćemo li prihvatiti ponudu Rima: vizitaciju ili će se odmah zarediti biskupi. Nadbiskup je razmatrao nadnevak i to naime 27. prosinca u crkvi Saint-Nicolas-du-Chardonnet u Parizu.

Kratko nakon toga je došla 40. obljetnica biskupskog ređenja mons. Lefebvrea 3. listopada u Ecôneu. Nadbiskup je rekao: „Čini mi se da se sada nešto promijenilo u Rimu. Rim će dopustiti vizitaciju“. Napisao je istodobno pismo kardinalu Ratzingeru tražeći, ako bude vizitacije, da bismo veoma željeli da to bude kardinal Gagnon. On je bio Kanađanin, bio je pročelnik Papinskog vijeća za obitelj i bio nam je naklonjen.

Često sam s njim vodio razgovore u Rimu. I zbilja, kardinal Gagnon poslan je kao vizitator skupa sa svojim tajnikom mons. Perlom, Luksemburžaninom. Vizitacija je otpočela, ako se ne varam, 8. ili 9. studenog i trajala je do 8. prosinca. Kardinal Gagnon i mons. Perl su jedan dio obavili u Francuskoj, posjetili su bogosloviju u Ecôneu. Došli su i u Njemačku, u Zaitzkofen. Bili su i ovdje u Stuttgartu. Posjetili su ovdje nekoliko škola. Također i škole koje vode dominikanke. Razgovarali su s laicima, sa svećenicima, razgovarali su s bogoslovima. Ovdje su u Stuttgartu imali susret sa svećenicima Distrikta. Imali su susret također i s laicima. Onda smo imali sjednicu 7. prosinca u Ecôneu s kardinalom Gagnonom, mons. Perlom, Nadbiskupom i generalnom upravom. Kardinal Gagnon je rekao da je sve veoma lijepo, veoma dobro. A mi smo onda rekli: „Uzoriti, ne zaboravite da mi moramo imati sredstva, moramo imati biskupe“. To ga je razljutilo i onda je rekao: „Ako dođe do dogovora, onda vam svi biskupi svijeta stoje na raspolaganju. Ne morate imati svoje vlastite biskupe“. Nadodao je: „Vi to možete predložiti u Rimu, ali vam ne mogu obećati da će to proći“.

Onda je 8. prosinca, na blagdan Bezgrješnog Začeća sudjelovao u Nadbiskupovoj pontifikalnoj Misi, u Misi suspendiranog biskupa kao i kod primanja novih kandidata u Bratstvo sv. Pija X. koje uopće ne postoji, crkveno-pravno barem. To je bila pomalo čudna stvar. Za ručkom sam održao kratak govor za stolom u kojem sam zamolio Kardinala da nam da sredstva da nastavimo s ovim djelom. Dobro je razumio što je posrijedi. Potom su njih dvojica tog dana u knjigu gostiju u Ecôneu upisali lijepe riječi, otprilike ovako - „Neka Majka Božja koja je u ovoj kući tako divno otpočela ovo djelo Svećeničkog bratstva“, odnosno: „Molimo se Majci Božjoj da se ovo djelo i dalje nastavi i postane blagoslovom za cijelu Crkvu“. Onda su otputovali.

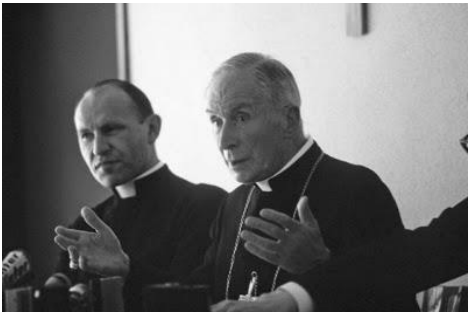

Kardinal Gagnon je sastavio svoje izvješće i predao ga je Papi, u siječnju koliko znam. Papa se jako malo zanimao za ovo izvješće. Pitanje je li ga uopće pročitao. U svakom slučaju, kardinal Gagnon bio je veoma, veoma obeshrabren jer ga se uopće nije pitalo za mišljenje što je očekivao i na koncu je od svega odustao. Onda je kardinal Ratzinger ponovno poduzeo ove stvari i tako je došlo do pravih pregovora u travnju 1988. godine. Tada je Nadbiskup predložio jedno povjerenstvo sa sjedištem u Rimu koje bi bilo predstavnikom Tradicije. Mislio je da će on biti pročelnikom ovog povjerenstva i sam je dao konkretne prijedloge za ustroj ovog povjerenstva. Bili su to jako razumni prijedlozi. Sve se to dakle dogodilo u travnju 1988. godine. Onda je došlo do pregovora na kojima su s naše strane sudjelovalo abbé Tissier de Mallerais i abbé La Roche, jedan, tako reći, kao teolog, a drugi kao stručnjak za kanonsko pravo. Rezultat je toga bio da je djelomično došlo do dogovora u bitnim stvarima, ali uopće nam nisu htjeli dopustiti biskupa. Onda samo nakon našeg upornog inzistiranja i samo za nuždu htjelo nam se dopustiti ređenje jednog biskupa. Ja pak nisam sudjelovao u

pregovorima, kao ni Nadbiskup. Kad sam to čuo rekao sam da je to mršav rezultat jer smo uvijek mislili da mora biti više biskupa. Nadbiskup je poslao u Rim „ternu“, trojni prijedlog, prijedlog s tri imena iz kojeg se u Rimu izabere jedno ime. Na ovaj je način sudjelovao u Africi kod izbora sveukupno 36 biskupa. Poznavao je cijelu proceduru kako to već ide, kako se to radi. Rim je pak odbio sva ova tri kandidata i to, kako nam je priopćeno, sa sljedećim objašnjenjem: sva su trojica bila spremna na ređenja s odobrenjem Rima ili bez njega, dakle posrijedi je raskolnički duh i stoga svu trojici valja isključiti. To je bila argumentacija.

Unatoč tome došlo je do potpisivanja 5. svibnja. Nadbiskup je s jedne strane bio radostan da je dogovor s Rimom postignut, no opet s druge strane nije bio sretan. U svojoj je izjavi otišao jako daleko i bio je predviđen samo jedan biskup. On je napisao da je bio sretan da je potpisao, jednim je dijelom to zbilja bila istina, nije to bilo nekakvo licemjerje. Međutim, to mu nije dalo mira. Onda je tijekom noći rekao da to nije dobra stvar. Rano ujutro napisao je pismo kardinalu Ratzingeru da je posljednji termin za ređenje tog jednog biskupa 30. lipnja. On nije baš izravno povukao potpis. Nije to baš tako bilo. On je rekao da to treba kritizirati. Naveo je da je 30. lipnja posljednji termin za ređenje biskupa, a ako ne dođe do dogovora, onda on sam mora rediti biskupe. To je bio glavni dio ovog pisma. Ratzinger je odgovorio da je predviđeno da se to objavi u listu Osservatore Romano, ali ne pod ovakvim uvjetima ako se sve postavlja u pitanje. Sada je to sve opozvano.

Nadbiskup je ponovno otišao u Rim. Vidio je nepremostive probleme. Kardinal Ratzinger je rekao da ređenje ne može biti 30. lipnja, nego 15. kolovoza, pa ni tada itd. itd. Onda su odbačeni svi kandidati. Trebalo je predložiti nove kandidate. Tako se to nastavilo dok jedanput nije prevršilo mjeru. Čaša je bila puna.

Ja sam tada bio u SAD-u. S velikom sam se brzinom zrakoplovom vratio u Rim. Prekinuo sam svoje putovanje po Sjedinjenim Državama da mogu doći u Rim i s

Nadbiskupom prodiskutirati stanje stvari. Onda smo rekli, onda je Nadbiskup rekao da ćemo napraviti dogovor s poglavarima svih zajednica koje s nama surađuju. Onda smo odatle otputovali u Francusku, u kuću za duhovne vježbe gdje je 30./31. svibnja održan susret s poglavarima raznih redovničkih zajednica. Sudjelovale su dominikanke iz Fanjeauxa, dominikanke iz Brignolesa, poglavarice sestara Bratstva, ostali poglavari itd. Nadbiskup je iznio sve razloga za i protiv, ali se vidjelo da jasno kaže da treba zarediti biskupe. Onda je rekao da svatko može iznijeti svoje mišljenje o tome. Nadbiskup je poslušao sva mišljenja. 2. lipnja je onda napisao pismo Papi u kojem kaže da „vrijeme za iskrenu i uspješnu suradnju još nije došlo… stoga ćemo sami stvoriti sredstva da nastavimo djelo koje nam je Providnost povjerila“ s ciljem očuvanja blaga Crkve, svete Misne Žrtve.

Isti je dan kardinal Mayer napisao pismo u kojem govori o situaciji u Crkvi i o službama bez svećenika. Kardinal Mayer je u ono vrijeme bio pročelnik Kongregacije za bogoštovlje. U pismu je rekao da ima sve manje svećenika i stoga je potrebno znati kako si pomoći. Postoje i druga rješenja, a to je da se otpočne sa službama bez svećenika, službama riječi. To se dogodilo na blagdan Tijelova 2. lipnja 1988. godine. To znači: dva crkvena velikodostojnika vide da u Crkvi vlada velika katastrofa. Više nema svećenika. Obojica konstatiraju isto. Obojica posežu za rješenjem. Međutim, rješenje je posve drukčije. Jedan kaže da zbog toga redi biskupe kako bi redili svećenike, da bude svećenika. Drugi kaže da nema svećenika – stoga službe riječi bez svećenika. To je zbilja zanimljivo, a dogodilo se isti dan.

10. lipnja bio sam u Irskoj. Ondje sam susreo jednog laika, Irca koji je radio kao spiker – čitao je vjerske vijesti na televiziji. Bio je jedan od naših vjernika u Irskoj. Htio je razgovarati sa mnom. Onda je pitao hoće li se ili neće postići dogovor? Rekao sam mu da je to, čini se, veoma teško. Prvo, nije određen nadnevak za biskupsko posvećenje. Oni to stalno odgađaju. Drugo, sve su naše kandidate odbili. Rekao mi je: „Slušajte. Upravo dolazim iz Rima. Jučer

sam bio u Rimu i čuo sam – ako za kandidate predložite onoga što ste ga i poslali tamo nekamo na Bodensko jezero (mislilo se dakako na patera Bisiga) i dom Gérarda – to će proći. Njih će dvojica proći“, To je bilo vrlo zanimljivo, zar ne?! Rekoh mu da bi to ipak trebali biti ljudi koje mi izaberemo.

Nadbiskup je sazvao u Ecône konferenciju za tisak 15. lipnja da bi, prvo, najavio biskupska posvećenja i drugo, predstavio kandidate. Bila su to četvorica.

Atmosfera je zbilja bila nevjerojatno naelektrizirana. Imate sliku u brošuri koja je izdana prigodom 25. obljetnice. Zbilja je to onda bilo tako. Negdje u to vrijeme dobili smo poruku od kardinala Oddija koji nas je uvijek podržavao. U to je vrijeme bio pročelnik Kongregacije za kler. Imao je velike simpatije prema nama. Ali on je htio biti posve vjeran svojemu poglavaru, jasno. Rekao nam je da je još moguće jedno biskupsko posvećenje 15. kolovoza. To je rekao gospodinu de Saventhemu, ondašnjem predsjedniku Una Voce International. To je došlo do mene. Gospodin de Saventhem me je nazvao. Ja sam otputovao k Nadbiskupu i ispričao mu to. On je rekao: „Ostavimo sada stvari kakve jesu. To je sada dogovoreno. Vrag se naime svuda uvukao. Ovo će biti veliki udarac protiv vraga. To Vam mogu zajamčiti“. Time se ta stvar riješila.

Onda je postojala i određena Majka Terezija koja je nazvala Nadbiskupa i željela razgovarati s njim. Nadbiskup je mislio da je to Majka Terezija iz Kalkute. Ali to nije bila Majka Terezija iz Kalkute. To je bila jedna Nijemica. Međutim, cijelu sam stvar saznao tek prije nekoliko godina. To je bila jedna Nijemica iz okolice Paderborna. Ona je ondje utemeljila jednu družbu, redovničku družbu upravo po dekretima Drugoga vatikanskoga sabora. Željela je posve ostvariti Drugi vatikanski sabor u svojoj redovničkoj zajednici. To je bila njezina posebna karizma – Drugi vatikanski sabor. To je bila njezina središnja tema. Dva puta je uspjela dobiti razgovor s Nadbiskupom nastojeći da ga odgovori od biskupskih posvećenja. Nadbiskup je rekao da je to bila čak i Majka Terezija iz Kalkute, ne igra

nikakvu ulogu premda to nije bila ona.

Ne možete vjerovati koji je tada radio pritisak. I od onih koji su zahtijevali biskupska posvećenja, kao i od protivnika koji su pravili veći pritisak.

U svim je ovim godinama Nadbiskup konzultirao ljude. Pitao je više svećenika Bratstva, pitao je više svećenika izvan Bratstva, jednoga svećenika iz Mađarske primjerice. Njega je konzultirao itd. U Francuskoj također. Želio je čuti, izvući iz svih tih razgovora što je Božja volja, kako se očituje Božji Duh u vjernom narodu i što oni o tome kažu.

Tjedan dana prije biskupskih posvećenja dom Gérard mi je napisao pismo u kome je rekao: „Slušajte, Pater Basile“ (koji je bio veliki teolog u Le Barrouxu), „on ima bitne zamjerke s obzirom vaše shvaćanje vjerske slobode“. On je mislio da se vjerska sloboda može, onako kako je naučavao II. vatikanski sabor, uskladiti s dosadašnjim naukom Crkve. „Zar se ne biste mogli s njim susresti?“ To sam i učinio. On je došao u nedjelju 26. lipnja u Rickenbach. To popodne sam imao još i posvetu nove kapele. Uvečer je došao pater Basile i mi smo razgovarali, čini mi se tri, četiri sata. Veoma, veoma dugo! On je iznio sve svoje razloge. Nakon toga sam rekao „Ako je to monah… onda ja dosada o monaštvu nisam ništa razumio!“ To je bilo s toliko puno arogancije, s toliko sigurnosti u sebe, način na koji je on to tumačio. Onda je rekao da želi svakako razgovarati s Nadbiskupom. Rekoh mu da je to nemoguće jer Nadbiskup sada propovijeda. To je bila nedjelja. U srijedu su bila svećenička ređenja, u četvrtak biskupska posvećenja. Nadbiskup je propovijedao za duhovnu obnovu kandidata za biskupsko posvećenje. On je rekao da mora u svakom slučaju s njim razgovarati. „Vi ne znate što to znači. gospodine abbé, ja moram svakako…!“ Toliko je inzistirao da sam u ponedjeljak ujutro nazvao Nadbiskupa. Nadbiskup je rekao da to sada nije moguće. To je sada tako. Neka dođe nakon biskupskih posvećenja. Unatoč tome je otputovao u Ecône. Htio je prisiliti Nadbiskupa da s njime razgovara. Nadbiskup ga nije primio.

Dolazi 30. lipnja. Ujutro, oko 8 sati se to dogodilo. Imao sam sobu gdje je sada mons. Fellay, izravno nasuprot Nadbiskupovoj sobi. Netko je pokucao na vrata. Bio je to Nadbiskup koji me je pozvao: „Dođite brzo!“ Iz njegove sobe pogledali smo dolje na livadu. Tu su se vidjeli ljudi koji su dolazili i dolazili, mnoštvo koje se slijevalo. Reče mi: „Pogledajte!“ Bio je posve sretan da je pobožni puk došao u tako velikom broju, da pobožni puk očekuje biskupe. To je za njega bila još jedna vrlo, vrlo važna točka. Kao i činjenica da je došao biskup de Castro Mayer da sudjeluje i da ga podrži kod biskupskih posvećenja. To mu je također bilo veoma važno.

Onda je nakon biskupskih posvećenja uslijedio svečani ručak u refektoriju u Ecôneu. Tijekom razgovora za stolom mons. Tissier de Mallerais je rekao biskupu de Castro Mayeru u čijoj je biskupiji bio inkardiniran – Nadbiskup je najprije inkardinirao svoje svećenike kod biskupa prijatelja, a mons. Tissier je bio inkardiniran u de Castro Mayerovoj biskupiji: „Kod mojeg sam svećeničkog ređenja sačuvan od suspenzije zahvaljujući Vama. Danas sam ekskomuniciran zahvaljujući Vama.“

Vjernici su odmah prihvatili nove biskupe. To se dogodilo bez ikakvih problema. Bez ikakvih poteškoća. To je za Nadbiskupa bila velika utjeha, veliko olakšanje.

Nakon biskupskih posvećenja se vidjelo, budući da je prije posvećenja atmosfera bila vrlo napeta, električna - prigodom biskupskih posvećenja bilo je nazočno više od 300 novinara, cijeli se svijet onamo uputio – da je Nadbiskupu pao kamen sa srca, to je bio ogromni kamen. Nakon toga se vidjelo da je Nadbiskup bio opušten, radostan. Rekao je: „Učinio sam ono što sam morao učiniti.“

Ovime završavamo izvješće o biskupskim posvećenjima.

Pismo nadbiskupa Lefebvrea papi Ivanu Pavlu II. (20. svibnja 1988.)

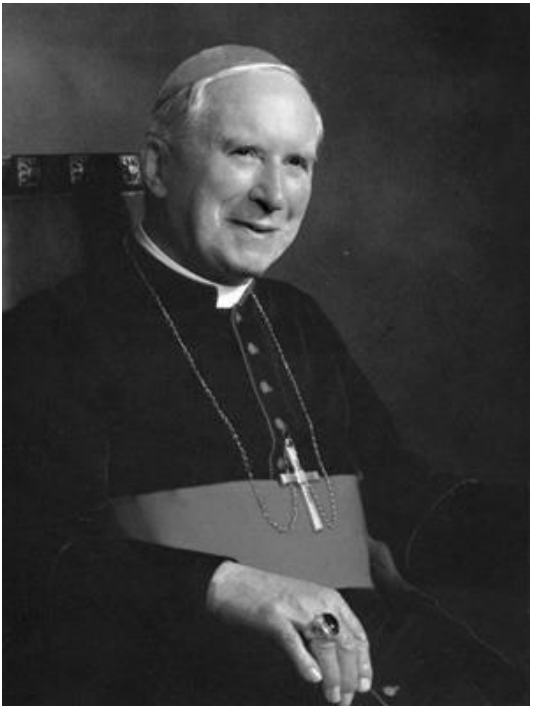

Kada je nadb. Lefebvre izrazio svoju nakanu ređenja biskupa, Sveta Stolica otvorila je pregovore oko rješavanja toga pitanja i uzajamnoga dogovora. Iako je postignut određeni sporazum te je potpisan dokument od 5. svibnja, ipak je to bilo samo zakratko jer je nadbiskup ubrzo došao do jasne spoznaje da dotični uvjeti nisu prihvatljivi za daljnji normalni razvoj apostolata Bratstva u Crkvi. U iduća dva pisma upućena papi Ivanu Pavlu II. nadbiskup pojašnjava razloge za tu odluku.

Sveti Oče!

Premda se s obzirom na moguće rješenje problema Bratstva pojavila određena nada, nakon potpisivanja protokola stvorila se ozbiljna poteškoća povezana s biskupskom službom koja je dopuštena Bratstvu kao nasljedstvo moje biskupske službe.

Postalo je jasno da je za Svetu Stolicu ova podjela biskupskoga reda zbog sljedećih razloga postala izvorom strahova i briga:

Prvo, ova je biskupska služba nakon zakonskoga priznanja Bratstva družbom papinskoga prava suvišna, jer Generalni poglavar može zamoliti za ređenja biskupa po svome izboru.

Drugo, možda se ova biskupska služba može činiti određenim neprihvaćanjem mjerodavnoga autoriteta mjesne biskupske službe i podići će biskupe protiv Svete Stolice.

Treće, ova bi biskupska služba u konačnici u biskupijama možda mogla stvoriti poteškoće zbog apostolata prema vjernicima.

Nedvojbeno su to bojazni koje su već više od godinu dana dovodile do odgađanja i do izbjegavajućih odgovora Svete Stolice. To me moralno prisiljava da okončam ovo čekanje s obzirom na to da sam više puta izričito napomenuo da je našemu djelu za njegovo daljnje postojanje i širenje potrebno više biskupa.

Sada mi se 30. lipnja čini kao krajnji datum za ostvarenje ovoga nasljedstva. Čini se da je Providnost pripremila ovaj datum. Dogovori su potpisani. Imena kandidata su predložena. Ako je kardinal Ratzinger vremenski preopterećen pripraviti mandate, moglo bi se to povjeriti kardinalu Gagnonu.

Sveti Oče, okončajte ovaj bolni problem svećenika, vjernika i Vašega sluge. Ako oni čuvaju Tradiciju, onda nemaju drugu želju nego služiti Crkvi i Papi i spasiti svoju dušu.

Dopustite mi nadodati još nekoliko misli o obnovi Crkve kojoj bi Bratstvo i jedan njemu dopušteni biskup mogli pridonijeti.

Tisak je izvješćivao o događanjima u Beču, Austriji i Churu u Švicarskoj.

S obzirom na imenovanja biskupa, tisak je govorio o promjeni usmjerenja Svete Stolice koja se može vidjeti po izboru biskupa. Dobar predznak, ali reakcije pokazuju da

će ovi biskupi imati praktično enormne poteškoće u svojemu apostolatu. Bit će prinuđeni dokazivati svoju povezanost s modernim duhom preko ekumenizma i karizmatizma kako bi umirili duhove.

Njihove će bogoslovije biti prožete ovim modernim duhom, premda će se oni držati određene stege i veće pobožnosti i teško će pridonijeti istinskoj obnovi Crkve.

Ovu obnovu mogu ostvariti samo biskupi koji imaju slobodu ponovno oživjeti kršćansku vjeru i njezine kreposti sredstvima koja je naš Gospodin povjerio svojoj Crkvi za posvećenje svećenika i vjernika.

Samo jedno okružje posve oslobođeno od modernih zabluda i modernih običaja može omogućiti ovu obnovu. Ovo su okružje vizitirali kardinal Gagnon i mons. Perl. To je okružje koje su stvorile duboko kršćanske obitelji s mnogobrojnom djecom i iz kojega dolaze brojna i izvrsna zvanja.

Razvoj ovoga, po Vašoj odluci, Sveti Oče, obnovljenoga i ohrabrenoga okruženja opet će izgraditi biskupije po našim vezama s biskupima i klerom. Određeni će nam biskupi povjeriti formaciju svojih svećeničkih kandidata, a Crkva će tako, s milošću Božjom, opet doživjeti novu mladost i pretvoriti pogansko društvo u kršćansko. Zacijelo ćete razumjeti da jedan jedini biskup za tako široko polje apostolata ne može biti dostatan. Ako si mogu dopustiti iznijeti ova promišljanja Vašoj procjeni, to se događa zbog najdublje želje da Vam pomognemo riješiti teške probleme koje se trudite riješiti na Vašim apostolskim putovanjima.

Primite, Sveti Oče, izraz mojih najodanijih i djetinjih osjećaja u Isusu i Mariji.

+ Marcel Lefebvre
Ecône, 20. svibnja 1988.

Pismo nadbiskupa Lefebvrea papi Ivanu Pavlu II.
(2. lipnja 1988.)

Sveti Oče,

pregovori i rasprave s kardinalom Ratzingerom i njegovim suradnicima uvjerili su nas, premda su vođeni u atmosferi ljubaznosti i ljubavi, da vrijeme za iskrenu i uspješnu suradnju još nije došlo.

Ako je svaki kršćanin *de facto* ovlašten tražiti od mjerodavnih crkvenih vlasti očuvanje vjere svoga krštenja, koliko to više mogu zahtijevati svećenici, redovnici i redovnice.

Tako smo se i mi morali oduprijeti duhu Drugoga vatikanskoga sabora i reformama koje su iz njega proistekle da bismo sačuvali neokrnjenom vjeru svoga krštenja.

Krivi ekumenizam, koji je prouzročio sve novotarije koje je donio koncil u liturgiji, u novim odnosima Crkve prema svijetu, čak i u njezinu novom poimanju same sebe, Crkvu vodi k uništenju, a katolike u otpadništvo.

Cijelim bićem odbijamo ovo uništenje naše vjere. Odlučni smo pridržavati se tradicionalnoga crkvenoga nauka i stege, osobito s obzirom na

svećeničku formaciju i redovništvo. Stoga držimo apsolutno potrebnim imati crkvene vlasti koje dijele naše brige i pomažu nam obraniti se od duha Drugoga vatikanskoga sabora i duha Asiza. Stoga smo molili za više biskupa izabranih u Tradiciji i za našu većinu među članovima rimskih povjerenstava kako bi nas zaštitili od svakog kompromisa.

S obzirom na odbijanje naših molbi i očite činjenice da cilj ove pomirbe za Svetu Stolicu nipošto nije jednak kao za nas, držimo da je bolje pričekati vremena koja su povoljnija za povratak Rima Tradiciji.

Stoga ćemo sami stvoriti sredstva da nastavimo djelo koje nam je Providnost povjerila. Na temelju pisma uzoritoga kardinala Ratzingera 30. svibnja, sigurni smo da biskupsko ređenje ne proturječi volji Svete Stolice jer nam je ređenje dopušteno 15. kolovoza.

Nastavljamo se moliti da moderni, modernizmom zatrovani Rim ponovno postane katoličkim Rimom i da pronađe put povratka k svojoj dvijetisućljetnoj Tradiciji. Onda više neće biti problema oko ponovne pomirbe. Onda će Crkva doživjeti novu mladost.

Primite, Sveti Oče, izraz mojih djetinjih najodanijih osjećaja punih poštovanja u Isusu i Mariji!

+ Marcel Lefebvre

Ecône, 2. lipnja 1988.

Propovijed nadbiskupa Lefebvrea prigodom biskupskih ređenja 30. lipnja 1988. u Ecôneu

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.
Dragi prijatelji!
Draga braćo!

Danas smo se okupili na zacijelo povijesnome svečanome obredu. U povodu toga ću vam odmah na početku svojega nagovora dati nekoliko obavijesti.

Zbog prve ćete se informacije možda malo začuditi. To je i mene samoga iznenadilo. Sinoć je u 18 sati došao izaslanik Nuncijature u Bernu s jednim dopisom koji je sadržavao apel Svetoga Oca. Ovim mi je apelom jednostavno stavio na raspolaganje vozilo koje me je još sinoć trebalo odvesti u Rim. Time se trebalo spriječiti da danas provedem ova ređenja. Međutim, nije mi spomenut razlog zbog kojega bih se trebao uputiti u Rim, kao ni na koje mjesto u Rimu. Više od toga ne znam. U svakom slučaju, sinoć u 18 sati stavljeno mi je na raspolaganje vozilo koje me je smjesta trebalo odvesti u Rim.

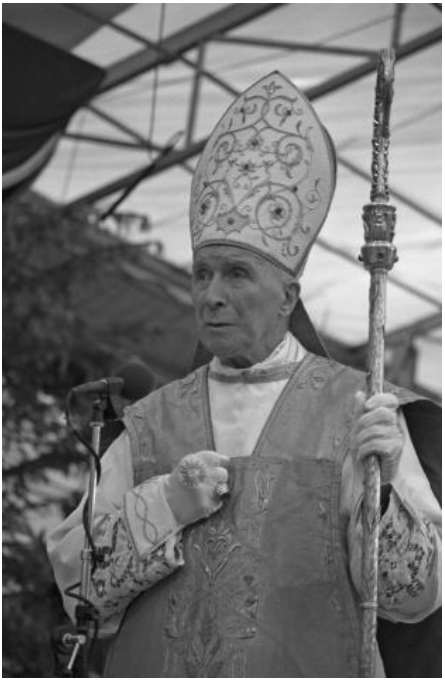

Sami ćete prosuditi koliko je svrhovit i smislen ovaj poziv.

U tijeku ove godine bio sam često u Rimu, danima, pa i tjednima. Sveti me Otac nije pozvao da ga posjetim. Nedvojbeno bih bio sretan da sam ga smio posjetiti. Jednako bih tako bio sretan da je došlo do konačnih sporazuma. To je bila prva obavijest koju vam prenosim, onakvu kakvu sam sinoć dobio u dopisu Nuncijature.

Sada ću vam dati nekoliko uputa o svečanomu obredu kako biste bolje razumjeli značenje ovoga obreda.

Ređenici, budući biskupi, već su u moje ruke položili zakletvu koja se nalazi u knjižici. Zacijelo su mnogi od vas nabavili ovu knjižicu kako bi mogli pratiti obred biskupskoga ređenja. Dakle, zakletva je već položena. Jednako su tako ređenici već položili Antimodernističku zakletvu kako je prije bilo propisano za biskupsko ređenje i na koncu Ispovijest vjere. Ove su prisege i Ispovijest vjere ređenici položili u moje ruke nakon kratkih duhovnih vježbi u tijeku posljednjih dana u Sidersu, u kantonu Valais. Stoga se ne trebate čuditi da odmah počinjemo s pitanjima o vjeri. Crkva zahtijeva ova propitivanja od osoba koje trebaju biti posvećene. Nakon svečanoga obreda smijete biskupe naravno zamoliti za blagoslov i poljubiti im prsten. U Crkvi, pak, nije običaj da se biskupima poljube ruke kao što se ljube ruke novozaređenoga svećenika. Biskupe se moli za njihov blagoslov i ljubi im se prsten.

Na stolu s knjigama u Upravi stoji vam na raspolaganju još knjiga i knjižica koje sadržavaju sve informacije. Iz ovih informacija možete saznati zašto se održava ovaj svečani obred, premda se čini da se održava protiv volje Rima. Nužno je da dobro razumijete zašto mi ni za što na svijetu s ovim obredom ne želimo raskol. Mi nismo raskolnici. Za kineske biskupe koji su se odvojili od Rima, a podvrgli kineskoj vladi, proglašeno je izopćenje. Posve je razumljivo zašto je Pio XII. proglasio ovo izopćenje. Za nas, pak, odvajanje od Rima uopće ne dolazi u obzir. Također se ne želimo podložiti moći koja je suprotstavljena Rimu i utemeljiti neku vrstu usporedne Crkve. Biskupi iz Palmar de Troye u Španjolskoj, primjerice, to su tako učinili. Imenovali su papu i utemeljili kardinalski zbor. Takve stvari za nas nikako ne dolaze u obzir! Daleko od nas neka budu tako bijedne misli da bismo se

odvojili od Rima. Naprotiv, vršimo ove obrede da bismo pokazali svoju povezanost s Rimom, da bismo pokazali svoju povezanost s Crkvom svih vremena, s Papom i svima onima koji su bili prethodnici papā, koji su pak od Drugoga vatikanskoga sabora naovamo nažalost mislili da moraju prihvatiti zablude, teške zablude koje žele razoriti Crkvu i uništiti katoličko svećeništvo.

Među spisima koji Vam stoje na raspolaganju pronaći ćete zaista izvrsnu studiju dr. Rudolfa Kaschewskyoga njemačke „Una Voce-Korrespondenz“. Ova studija odlično objašnjava zašto se, da bismo pomogli vama i vašim dušama, nalazimo u izvanrednom stanju. Vjerujem da vaš pljesak nije bio svjetovni, nego čisto duhovni čin. Time ste izrazili svoju radost da konačno imate katoličke biskupe i svećenike koji spašavaju vaše duše, koji podjeljuju vašim dušama život našega Gospodina Isusa Krista po nauku, sakramentima, vjeri i svetoj Misnoj Žrtvi. Život

našega Gospodina potreban vam je kako biste došli u nebo. Svugdje u koncilskoj Crkvi život našega Gospodina Isusa Krista nestaje. Koncilska Crkva ide putovima koji više nisu katolički putovi i koji neminovno vode do otpada od vjere. Zbog toga služimo ovaj svečani obred.

Ništa mi nije toliko strano koliko proglasiti se papom! Ja sam samo biskup Katoličke Crkve koji nastavlja prenositi nauk. „Accepi quod et tradidi vobis“.

Želim da mi se na grob napiše – a taj se dan bez sumnje neće još dugo čekati: „Tradidi quod et accepi“. To su riječi svetoga Pavla: „Jer ja primih od Gospodina, što vam i predadoh“ (1 Kor 11,23). Ništa ne izmišljam. Ja sam samo jedan pismonoša koji donosi pismo. Ovo pismo nisam ja sam napisao. Ova vijest, ova Riječ Božja od Boga je, od samoga našega Gospodina Isusa Krista. Preko naših dragih svećenika koji su danas prisutni prenijeli smo vam ovu vijest. I po svima ostalima koji su bili u to uvjereni primili ste ovu vijest da morate pružiti otpor ovoj plimi otpadništva u Crkvi da biste sačuvali vjeru svih vremena i predali je vjernima. Mi smo samo prenositelji ove vijesti, Evanđelja koje nam je dao naš Gospodin Isus Krist. Istodobno smo i prenositelji sredstava za naše posvećenje, istinske svete Mise i istinskih sakramenata koji zaista daruju duhovni život.

Moja draga braćo, čini mi se da čujem glasove papā. Moglo bi se pomisliti da nam glasovi papā, od Grgura XVI., preko Pija IX., svetoga Pija X., Benedikta XV., Pija XI. i Pija XII. dovikuju: „Bože dragi, što radite od našega nauka, od naše propovijedi, od katoličke vjere? Želite li se odreći ove vjere? Želite li dopustiti da ta vjera u ovome svijetu izumre? Svakako morate nastaviti čuvati ovo blago koje smo vam predali! Ne ostavljajte vjernike na cjedilu! Ne ostavljajte Crkvu na cjedilu! Nastavljajte Crkvu! Od koncila se u rimskim ustanovama prihvaća i poučava čak i ono što smo mi osudili. Kako je to moguće? Mi

smo osudili liberalizam, komunizam, socijalizam, modernizam i silonizam. Sve ove zablude koje smo osudili poučavaju, prihvaćaju i zauzimaju se za njih sada crkvene vlasti! Je li to moguće? Mi smo vam povjerili Tradiciju Crkve. Ako ništa ne poduzmete kako biste nastavili Tradiciju Crkve, sve će biti izgubljeno! Crkva će nestati, a sve duše bit će izgubljene!".

Nalazimo se u izvanrednoj situaciji. Sve smo pokušali pojasniti Rimu da se moramo vratiti držanju časnoga Pija XII. i svih njegovih prethodnika. Biskup de Castro Mayer i ja doista smo sve pokušali. Pisali smo, putovali smo u Rim, pregovarali, više smo puta slali otvorena pisma u Rim. Tijekom razgovora smo svim sredstvima pokušali protumačiti Rimu da *aggiornamento*, ova korjenita promjena koja se od koncila odvija u Crkvi, nije katolička i da se ne može ujednačiti sa stalnim crkvenim naukom. Ekumenizam i sve zablude, kolegijalizam, proturječe vjeri Crkve i žele uništiti Crkvu. Uvjereni smo da smo s današnjom posvetom biskupa poslušni pozivu ovih papa i stoga i Božjemu pozivu. Jer oni predstavljaju našega Gospodina Isusa Krista u Crkvi.

Pitali su me: „Monsinjore, zašto ste prekinuli razgovore za koje se činilo da će imati određeni uspjeh?". Istodobno, kada sam potpisao Protokol, izaslanik kardinala Ratzingera dao mi je pismo. U tom je pismu stajalo da trebam tražiti oproštenje za zablude koje sam počinio. Ako sam u zabludi ili poučavam zablude, jasno je da me se mora vratiti k istini, k duhu onih koji mi šalju ovaj dopis da potpišem kako uviđam svoje zablude. Drugim riječima: „Kada uvidite svoje zablude, pomoći ćemo Vam da se vratite k istini". Što je istina za ove ljude? To je istina Drugoga vatikanskoga sabora, ove koncilske Crkve. Prema tome, za Vatikan je danas jedina postojeća istina koncilska istina, istina „Duha Koncila". To je duh Asiza. To je danas „istina". Ovu istinu ne želimo ni za što na svijetu! Čvrsta volja današnjih

rimskih vlasti jest da unište Tradiciju i sve uvuku u taj duh Drugoga vatikanskoga sabora, u taj duh Asiza. Stoga smo se radije povukli. Ovaj duh ne možemo prihvatiti, to je nemoguće.

Za nas nije bilo moguće podložiti se takvim vlastima. Bili bismo podložni mjerodavnosti kardinala Ratzingera, pročelnika ovoga rimskoga povjerenstva koje bi nama trebalo upravljati. Bili bismo mu izručeni. Pali bismo u ruke osoba koje nas žele podložiti duhu koncila i duhu Asiza. To je nemoguće! Potom smo poslali pismo Papi i u tome mu jasno dali na znanje: to nije moguće! Mi to ne možemo! Unatoč našoj potrebi da živimo s njime u punome jedinstvu, radije ćemo i dalje nastaviti u Tradiciji radi duha koji trenutno vlada u Rimu u koji nas on želi uključiti. Sačuvat ćemo Tradiciju dok ova Tradicija ponovno ne nađe mjesto u Rimu i u duhu rimskih vlasti. To će toliko dugo trajati koliko dragi Bog odredi. Nije mi dano znati kada će Tradicija ponovno dobiti svoja prava u Rimu. Doduše, držim svojom dužnošću pripraviti sredstva i putove za pothvat koji bih želio označiti kao pothvat preživljavanja, „operaciju preživljavanja Tradicije“. Da sam ovaj pothvat proveo s Rimom i da sam nastavio s dogovorima koje smo potpisali, da sam ih proveo u djelo, počinio bih „operaciju samoubojstvo“.

A to ne mogu. Tu nema izbora. Moja je dužnost učiniti sve kako bismo preživjeli! Uvjeren sam da po današnjemu posvećenju ovih biskupa nastavljam Tradiciju i pomažem joj da preživi, to znači, Katoličkoj Crkvi!

Draga moja braćo, veoma dobro znate da bez biskupa ne može biti svećenika. Od koga ovdje prisutni bogoslovi trebaju primiti sakrament svetoga Reda ako me dragi Bog sutra pozove? To zasigurno nećemo još dugo čekati. Trebaju li ove bogoslove rediti koncilski biskupi čiji su sakramenti upitni? O ovim se sakramentima točno ne zna koju nakanu imaju. To nije prihvatljivo. Koji su biskupi zaista tako sačuvali Tradiciju i sakramente kako ih je podjeljivala Crkva dvije tisuće godina, do Drugoga vatikanskoga sabora? Samo biskup de Castro Mayer i ja. Ja nisam ni skrivio ovu činjenicu, a niti je mogu promijeniti. Mnogi su se bogoslovi nama povjerili. Vidjeli su da se održava kontinuitet Crkve i Tradicije. Naišli su na mnoge poteškoće. Unatoč tomu, ušli su u naše bogoslovije da bi primili istinski svećenički red i da bi prinosili istinsku Kalvarijsku Žrtvu.

Ovi bogoslovi žele prinositi istinsku svetu Misnu Žrtvu, podjeljivati istinske sakramente, naviještati istinski nauk i poučavati istinski katekizam. To je cilj naših bogoslovija.

Nisam mogao pomiriti sa svojom savješću da ostavim ove bogoslove kao siročad. Neću ih ostaviti kao siročad i preminuti, a da se nisam pobrinuo za budućnost. To nije moguće. To bi proturječilo mojoj dužnosti. S milošću Božjom izabrali smo ove mlade svećenike našega Bratstva koji su nam se učinili najprikladnijima da prime red biskupstva. Istodobno, ovi svećenici mogu živjeti pod uvjetima i u područjima u kojima će vršiti dužnosti koje im lakše dopuštaju obavljanje svoje biskupske službe, podjeljivanje svete Potvrde djeci te podjeljivanje svećeničkoga Reda u našim raznim bogoslovijama. Biskup de Castro Mayer i ja vjerujemo da mi, s pomoću dragoga Boga, po ovomu posvećenju biskupa Tradiciji dajemo mogućnost da i dalje postoji. Katolici koji žele, time dobivaju mogućnosti utvrditi se u Crkvi svojih roditelja, djedova, baka i predaka kako bi Crkva radi koje su utemeljene njihove župe i dalje postojala. Lijepi oltari u ovim lijepim crkvama danas se uništavaju i zamjenjuju stolovima. To nam pokazuje radikalne promjene koje su se dogodile sa svetom Misnom Žrtvom, počevši od Drugoga vatikanskoga sabora. No, sveta je Misna Žrtva srce Crkve i svrha svećeništva.

Zahvaljujemo vam što ste danas došli u tako velikome broju. Vašim sudjelovanjem ojačavate nas kod ovoga svečanoga obreda. Obratimo se Presvetoj Djevici Mariji. Draga moja braćo, znate da je Lav XIII. na temelju proročkoga viđenja rekao: „Petrova će stolica jednog dana biti sjedištem bezboštva“. Rekao je to u jednome od svojih egzorcizama, u „Egzorcizmu Lava XIII.“. Vrijedi li to već danas? Hoće li to biti tek sutra? Ja to ne znam. To je u svakome slučaju nagoviješteno. Bezboštvo može također posve jednostavno biti i krivi nauk. Krivi nauk također je bezboštvo. To je teška zabluda neispovijedanja vjere svih vremena, katoličke vjere. Ako postoji bezboštvo, onda je to današnje bezboštvo koje se širi! Mislim da u Crkvi nikada ranije nije bilo većega bezboštva od susreta u Asizu. Ovaj

se susret ogriješio o prvu Božju zapovijed, kao i o prvi članak Vjerovanja! Nevjerojatno je da se takvo nešto moglo dogoditi pred očima ponižene Crkve. Nikada nismo doživjeli takvo poniženje. To, uostalom, možete pročitati u knjizi p. Le Rouxa. Ova je knjižica izdana kako bi vam se zorno pokazala današnja situacija u Rimu.

Nije samo papa Lav XIII. pretkazao ove stvari nego i Gospa u Quitu. Nedavno sam od jednoga od naših svećenika, od priora našeg priorata u Bogoti (Kolumbija), dobio knjigu o ukazanjima Gospe „de el buen Suceso“ (Gospe od Dobrog Uspjeha) čija se crkva nalazi u Quitu, glavnome gradu Ekvadora. Neposredno nakon Tridentskoga sabora, dakle prije nekoliko stotina godina, časna je sestra iz jednoga samostana u Quitu doživjela ukazanja Presvete Djevice Marije koja joj se javila. Ova su ukazanja napisana i Rim ih je priznao. Zbog toga se Presvetoj Djevici Mariji izgradila divna crkva u Quitu. Povjesničari o tome izvješćuju sljedeće: kip Presvete Djevice Marije bio je gotovo dovršen. Kipar je namjeravao stvoriti lice. Onda je vidio da je lice već dovršeno na čudesan način. Čudotvorni kip Presvete Djevice Marije vjernici Ekvadora časte s velikom pobožnošću. Presveta je Djevica ovoj časnoj sestri dosta toga pretkazala za XX. stoljeće i kod toga izričito rekla: „Tijekom XIX. i najvećim dijelom tijekom XX. stoljeća u svetoj će se Crkvi u velikoj mjeri proširiti kriva učenja. Crkva će se strmoglaviti u apsolutno katastrofalnu situaciju. Ćudoređe će propasti, vjera će se ugasiti, a da to i ne zamijetimo“. Oprostite što sada nastavljam s ovim ukazanjem. Ono govori o jednom prelatu koji će se posve suprotstaviti ovoj nahrupi otpadništva i bezboštva i koji će sačuvati svećeništvo odgajajući dobre svećenike. Možete imati prigovore ako želite. Ja to neću učiniti. Ne mogu zanijekati da sam bio iznenađen kada sam pročitao ove retke. To je pak činjenica. Ovi su redci napisani, tiskani i

pohranjeni na čuvanje u arhivima o ovom ukazanju.

Zacijelo poznajete i ukazanja u La Saletteu. Tijekom ovih ukazanja Gospa govori da će Rim izgubiti vjeru. Ondje će vladati tama! Tama! Zamislite što može značiti kad Presveta Djevica tako govori.

Na koncu, postoji još i fatimska tajna koja nam je vremenski još i bliža. Treća fatimska tajna nesumnjivo mora sadržavati upozorenja o ovim tminama koje su potamnile Rim. Ove se tmine nakon Drugoga vatikanskoga sabora šire cijelim svijetom. Papa Ivan XXIII. zasigurno je upravo zbog toga smatrao primjerenim da se ova tajna ne objavi. Nakon toga bi morao poduzeti odgovarajuće mjere za što se možda nije osjećao sposobnim. Trebao bi posve promijeniti smjer kojim je krenuo s obzirom na koncil i za koncil. Mislim da se možemo osloniti na ove činjenice.

Povjeravamo se Providnosti. Dragi Bog zna što čini, u to smo uvjereni. Za nekoliko se godina mnogo toga

može promijeniti. Možda tako kao danas. Kardinal Gagnon došao je u vizitaciju, četrnaest godina nakon prve rimske vizitacije kada smo bili suspendirani. Onda su nam objasnili da se nalazimo izvan zajedništva s Rimom. Nazivalo nas se „protivnicima Pape“, pobunjenicima, disidentima. Dugih četrnaest godina! Sada smo opet dobili vizitaciju iz Rima. Kardinal Gagnon sam je izjavio da će naše djelo nedvojbeno postići cilj koji je nužan za ponovnu izgradnju Crkve. On je sam pontifikalno sudjelovao na Misi koju sam 8. prosinca 1987. služio prigodom obnove obećanja naših bogoslova, premda sam sa stajališta Rima bio suspendiran i nisam smio vršiti sakramente! Četrnaest godina kasnije praktički dobivamo dopuštenje riječima: „Dobro ste to učinili“. Otporom koji pružamo, mi smo dakle pravilno postupili. Uvjeren sam da se danas nalazimo u istoj situaciji. Ponovno vršimo čin koji je samo naizgled nedopustiv. Nažalost, sredstva društvenoga priopćivanja ne pomažu nam u ovom smislu. Novine će nas zasuti naslovima poput „raskol (šizma)“ ili „izopćenje (ekskomunikacija)“.

Međutim, mi smo uvjereni da su sve ove pritužbe i kazne koje će nam biti određene posve nevaljane! Stoga se uopće ne obaziremo na sve to, kao što se nismo obazirali ni na suspenziju. Sada nam čestita Crkva, čak i progresistička Crkva. Za nekoliko godina − kada, ja ne znam, samo dragi Bog zna broj godina koje su potrebne da Tradicija opet jednoga dana u Rimu dođe do svojega prava − nas će rimske vlasti tada zagrliti. Zahvalit će nam što smo sačuvali vjeru u bogoslovijama, u obiteljima, zajednicama, našim zemljama, samostanima i redovničkim kućama, na veću slavu Božju i na spasenje duša.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

Propovijed prigodom podjele sakramenta sv. Potvrde

mons. Bernard Tissier de Mallerais, Zagreb, 13. svibnja 2018.

Ove smo godine imali veliku milost da smo mogli upriličiti svečanost podjele sakramenta svete Potvrde koji je u Hrvatskoj podijeljen po prvi puta po tradicionalnome obredu nakon uvođenja novih obreda. Našu je domovinu posjetio mons. Bernard Tissier de Mallerais, pomoćni biskup našega Bratstva, koji je podijelio sakrament devetoro kandidata. U nastavku donosimo biskupovu propovijed održanu prigodom ove svečanosti.

Dragi svećenici, vjernici i krizmanici, radostan sam što sam danas ovdje s vama na nedjelju nakon Uzašašća radi podjele sakramenta Svete Potvrde. Sveta Potvrda jedan je od sedam sakramenata koje je ustanovio Gospodin Isus Krist da bi nam darovao svoj božanski život. Potvrda će vam dati dvije bitne stvari: prvo je sakramentalni pečat, a drugo milost sakramenta. Pečat se utiskuje u vaše duše i on vam daje snagu za svjedočenje svoje katoličke vjere. Potvrđeni kršćanin je vojnik i svjedok našeg Gospodina Isusa Krista, vojnik Krista Kralja koji ispovijeda božanstvo i kraljevsko dostojanstvo Gospodina Isusa Krista, protiv liberala koji odbacuju to Kristovo kraljevanje nad društvom. Vaša država mora ostati kršćanska, ona je dužna ispovijedati kršćansku vjeru. To je tradicionalni nauk Katoličke Crkve.

Danas svjedočimo borbi koja se događa unutar same Crkve. U Crkvi su liberalni biskupi i svećenici koji niječu brojne članke vjere. Oni posebno ne znaju da je

sveta Misa Žrtva, odnosno nekrvno obnavljanje Kristove Žrtve na križu. Stoga oni niječu nužnost da se držimo tradicionalne Mise. Dragi budući potvrđenici, to će biti vaša borba. Također, to će biti borba za kršćansku čistoću. Moderna elektronička sredstva su putevi kojima se izopačuje čovjekov um i srce, a mladi vrlo često gube tu krepost čistoće. Zato vi, dragi potvrđenici, trebate pokazati taj primjer čistoće ne samo vašim govorom, nego i načinom odijevanja. Sve to je vaše svjedočanstvo za Krista. Drugo, milost svete Potvrde je povećanje, novi porast sedam darova Duha Svetoga. Tih sedam darova Duha Svetoga su poput jedara na brodu naše duše koje treba nositi duhovni vjetar vodeći nas u luku svetosti.

Posebno je važna krepost jakosti, odnosno kršćanske hrabrosti. Dopustite mi da vam dam jedan primjer življenja te kreposti. Prije devedeset godina u Meksiku živio je trinaestogodišnji mladić José Sánchez del Río. Taj je mladić zatražio svoga oca da ga pusti da se ide boriti protiv masona koji su tada zavladali zemljom i borili se protiv Crkve, svećenika i vjernika

katolika. Katoličko je pučanstvo organiziralo ustanak protiv te masonske vlade, kao i vojsku koja će se boriti protiv državne vojske. José Sánchez del Río pitao je svoga oca može li ići u rat, a otac mu je odgovorio da ne može ići jer je još premlad. José je napisao pismu generalu, moleći ga da ga primi u vojsku kako bi se mogao boriti protiv masona. No odgovor generala je također bio da ne može ući u vojsku jer je premlad. José je napisao pismu drugom generalu, generalu Mendozi, sa istom molbom, no odgovor je opet bio negativan. Mladić nije htio odustati te je napisao drugo pismo istom generalu, tražeći ga da se samo brine za njegove konje i za hranu vojnika ako se već ne može boriti. Pod tim je uvjetima mladić napokon bio primljen. José je otišao s očevim blagoslovom, a u vojsci se odlikovao tako da je

postao primjerom cijeloj vojsci. Brinuo se za konje, za hranu vojnika, a navečer je pred cijelom vojskom molio krunicu. Mladić je u vojsci odlikovan dvjema nagradama; postao je trubljač u vojsci i barjaktar. Tako je mogao jahati na konju i nositi oružje.

Godinu dana kasnije, kada je José imao četrnaest godina, federalna je vojska napala katoličku vojsku kristerosa i u tom napadu ubila generalova konja kako bi njega mogla uhvatiti živog. José je generalu dao svoga konja kako bi mogao nastaviti borbu, uz riječi: „Uzmite moga konja i idite! Vojska treba vas više nego mene!" General je poslušao naredbu svoga barjaktara. General se nastavio boriti, a neprijateljska je vojska zarobila Joséa. Kasnije je rekao da se nije sam predao, nego mu je ponestalo streljiva. Stavili su mladića u pritvor, a on je kasnije tijekom noći zatražio papir i olovku kako bi napisao pismo majci. U pismu je napisao: „Draga majko, zatočili su me u borbi. Mislim da ću uskoro umrijeti. No to nije važno, ti ne žaluj i reci mome bratu da slijedi primjer svoga mlađega brata". Znajući da se radi o hrabrome mladiću, sljedećeg jutra su mu dali jedan prijedlog. Ponudili su mu da stupi u školu državne vojske i kasnije postane njihov časnik ili će biti prognan u Teksas. José je rekao: „Odbijam i jedno i drugo jer vi se borite kličući: 'Živio đavao!', a mi kličemo: 'Živio Krist Kralj!' Neću ići u izgnanstvo jer bi za mene to bila sramota!" Zbog toga su ga drugi puta zatočili, ovaj puta u sakristiju crkve u kojoj je bio kršten. Tijekom noći se oslobodio uzdi i ušao u crkvu kako bi se mogao klanjati Presvetom Oltarskom Sakramentu. U crkvi je vidio strašan prizor: sve je bilo puno konja, krava, kokoši i pijetlova. Ispunio ga je sveti gnjev te je u ljutnji dvama pijetlovima zakrenuo vratove. Sljedeće jutro vlasnik životinja je, vidjevši taj prizor, optužio Joséa da je on to učinio. José je priznao, rekavši da je sablazan i svetogrđe držati životinje u crkvi te prenamijeniti crkvu u staju. Zbog toga što je usmrtio te životinje, José je bio osuđen na smrt. Tu se vidi zlo masonerije. Sljedeće noći mladić je tražio papir i olovku da napiše pismo svojoj teti. Napisao je: „Draga teta, osudili su me na smrt i

sutra će doći čas kojega sam tako dugo čekao." José je mislio na trenutak svoje smrti. Na kraju pisma potpisao se kao „José Sánchez del Río, koji je dao život za svoju vjeru".

Sljedećeg jutra u šest sati izveli su ga iz sakristije i odveli na groblje gdje su već pripremili njegov grob. Kako bi mu nanijeli još veću patnju, oderali su dio kože s njegovih tabana. Ipak je hodao do groblja, krvareći i u velikoj boli. Kako bi pobijedio tu bol, vikao je: „Živio Krist Kralj! Živjela Majka Božja Guadalupska!" Kada su stigli do groblja, pitali su ga s namjerom da mu se narugaju: „Što bi htio da poručimo tvojim roditeljima?" Odgovorio je: „Recite im da ćemo se u raju opet sresti". Bio je siguran da ako dā svoj život za Krista, da će odmah ići u raj. Zatim su ga proboli bajunetama i mladić je pao u grob. Njegovo je tijelo bilo mrtvo, no duša je već bila u Nebu, pjevala na slavu Krista Kralja i Njegove nebeske Majke. To je izvrstan primjer kršćanske jakosti. Pokušajmo nasljedovati taj primjer u današnjoj borbi za katoličku vjeru i pravu katoličku Svetu Misu, nikada ne prihvaćajući zablude Drugog vatikanskog sabora i svjedočeći da postoji samo jedna prava vjera koju je ustanovio Bog – katolička vjera i da izvan Katoličke Crkve nema spasenja. Stoga bi se svi nekatolici i nekršćani trebali krstiti i obratiti na pravu katoličku vjeru. To je naše misionarsko djelo po Bezgrješnoj Djevici Mariji.

Dragi vjernici, molimo za naše krizmanike da po zagovoru svetog Joséa Sáncheza del Ríja i po zagovoru Kraljice mučenika uistinu postanu svjedoci i vojnici našega Gospodina Isusa Krista.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga.
Amen.

Sadržaj:

Predgovor. 1
Kako je došlo do biskupskih posvećenja.....6
Pismo nadbiskupa Lefebvrea papi Ivanu Pavlu II.
(20. svibnja 1988.).....15
Pismo nadbiskupa Lefebvrea papi Ivanu Pavlu II.
(2. lipnja 1988.) 18
Propovijed nadbiskupa Lefebvrea prigodom biskupskih ređenja (30. lipnja 1988.). 20
Propovijed prigodom podjele sakramenta sv. Potvrde. 31

Brojne vrijedne tekstove s ciljem izlaganja i širenja katoličke vjere, o aktualnoj situaciji u Crkvi i o poslanju Svećeničkog bratstva sv. Pija X. možete pronaći na našoj internetskoj stranici:

christusrexhrvatska.blogspot.com

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskome tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	40 kn
Kalendar za tradicionalni rimski obred	30 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (životopis sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
I. Poljaković: Istina – uvod u apologetiku	120 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	15 kn
Knjižica ´Je li Isus Krist Sin Božji´, Letak ´Tvoja odluka´, Letak '62 razloga za tradicionalnu Misnu Žrtvu', Ostali letci (Čudotvorna medaljica, misne pobožnosti...),	dobrovoljni prilog
Rimski misal za puk	

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

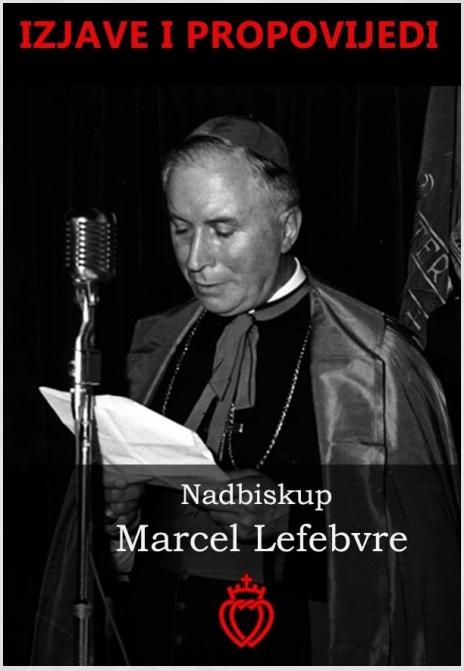

NOVO DOSTUPNO:

Odabrane izjave i propovijedi nadbiskupa Marcela Lefebvrea – zbirka koja osvjetljava dubinu njegova duha.

Knjigu možete naručiti na našu e-mail ili poštansku adresu (cijena: 15 kn).

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa Vatroslava Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo
fsspxhr@gmail.com
Glavni urednik:
p. Stefan Frey
IBAN:
HR3423600001102463734
SWIFT (BIC):
ZABA HR 2X
ISSN:
1849-6695